

Η Ιδιαίτερα

«Θεέ μου, βοήθησέ με να έχω κρατήσει αντίγραφο από αυτά που χάλασε τον κόσμο να τα σκίσω και μάλιστα παρουσία του, για όταν μου τα ζητήσει αύριο το πρωί...», λέει στην προσευχή της, κατά το φλεγματικό αγγλικό χιούμορ, η ιδιαίτερα. Τελικά, η φαντασία του συγγραφέα δεν απέχει και πολύ από την πραγματικότητα της εργαζόμενης γυναίκας. Ένα crash test μεταξύ μιας φανταστικής και μιας υπαρκτής ιδιαίτερας, αποδεικνύει την αλήθεια των βιβλίων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΤΑ ΚΑΡΑΛΗΡΑ

Θεέ μου, βοήθησε να πάνε και σήμερα όλα καλά, να ανταπεξέλθω σε όλους τους ρόλους μου, από τη μαμά του γενικού έως τον καλύτερό του φίλο και από τον συμπαίκτη του στο τένις ή στο τάβλι έως τον καλύτερό του εκθρό, από καλό φίλο των ακρόασιων όπου θα πετάξει τα πάντα έως την αγαθόλητη σασίδα, που θα πινει απόλαυτο αέριο σόπι του, θα μπορούσε να λέει η Ελένη να γραμμάτισε στην προσευχή της, κατά την παράδοση των Ελληνικών Βοηθών Δοκίμησης, κυρία **Ντόλλυ Καλημέρη**. Έχοντας περτήσει, τρεις δεκαετίες προϋπηρεσία ως ιδιαίτερα, οκτώ διεθνή εμπειρία ως προϊστάμενη και βρισκόμενη από την πρώτη στιγμή στις επάλξεις του τότε συνδικαίου, των ομοσπονδίων «μη κερδοσκοπικού και μη συνδικαλιστικού», όπως η ίδια αποκαλείται – η Ντόλλυ Καλημέρη επισημαίνει εμπειρίες και μνήμες, απόλαυση των δεσμών της χρόνιας και με ενθέρωση, κούραση και πόση δεκαετία την πρόθεση για μια ξεκούραση και βόλτα με μια άλλη βιολογία του επαγγέλματος, την «ιδιαιτέρα», διά της **Ελένης Χουρμουζιάδου**. Κα-

θήκεντα, αρμεδιότιμος μισθοί, ανόδοκρο, ντύσιμο, αεθροαυτική παρενόκληση, καρτέρα και γυναίκα, σε παράμετροι της επαγγελματικής ιδιαιτείας, που λέγεται ιδιαίτερα, όπως τα συζητούν μια υπαρκτή και μια... συγγραφική οδία, ιδιαίτερα.

Ο Θεόδωρος Κόντης είναι ένας από τους σημαντικότερους επιχειρηματίες της τελευταίας εικοσαετίας... Πάντως, και μόνον το ότι μαρτύρησε τη μέρα μου μαζί του και οδήγησε με αποζημιώματα με ένα μαζικό, πήρα τον σκεδόν αστρονομικά, αρκεί για να κλάψω ότι δεν έχω κανένα απολύτως δικαίωμα να παραπονέμαι για το παρεμπόδι.

Ντόλλυ Καλημέρη: «Εκ προοιμίου, δεν έχουμε δικαίωμα να παραπονιθούμε. Από τη θέση της ιδιαίτερας αποκοιτούμε δύο όψεις, σαν τον Ιάκωβο... Έβρισσε υπέρ και κατά του διεθνή μας, ανάλογα με την περίπτωση που πρέπει να αντιμετωπιστεί. Οι χειρισμοί μας δεν απέχουν πολύ από αυτούς των δικλωματών. Αλλά, δικλωμαώς για μας, δεν λειτουργούμε απρόσκλητα, σαν ρομπότ. Η δουλειά μας ορατεί κατάθεση φινις και το κόστος της όποι-

ας τακτικές χρειάζεται πάντα στη γραμματεία. Όσο για το μαζικό... στην Ελλάδα ξεκινά από το βασικό και φτάνει πράγματι να γίνεται υψηλός, ακριδών αστρονομικός. Υπάρχουν διευθυντές που ανοίγουν καρδιά και πορτοφόλι! Ξέρουν και απαιτούν ότι εμπειρία βρισκόμαστε έξω από το γραφείο τους για βοήθεια, στήριξη, λειτουργούμε ως ασιδιά τους, για να βγαίνουν εκείνοι αλώβητοι από την εταιρεία».

Ο Θεόδωρος θα με θυμάται -πουλόλητον το είπαζα- για τον τρόπο που ένω αναδιοργανώσα το γραφείο του, τακτοποίησ τις υποθέσεις του, λήνω τα προβλήματα του, καθίζωσα τις δηλώσεις-αξιολογίες του, καταδείνω τα διοικητικά προσωπικά του... Προς το παρόν κώνω... μπορεί για να μην σκέπτεται να σκεπτεί! μια μέρα στο γραφείο καφέσ αφέντα.

«Πηγαίνω στην τράπεζα, κώνω διάφορες εξωτερικές εργασίες, γράφω τιμολόγια, παραγγέλνω τα λουλούδια για τη σύντροφό του, το στεφάνι για τον εκλιπόντα φίλο του, βγάζω τις φωτοτυπίες, στέλνω τις επιστολές, κώνω καφέ... θα μπορούσαν να προσθέσουν οι απανταχού ιδιοκτήτες. Με δύο λέξεις τα καθήκοντά μας. Τα πάντα! Το θέμα του καφέ σκέπτεται πολλή κουβέντα, βέβαια. Υπάρχουν συνάδελφοί μου που αρνούνται να τον συμπεριλάβουν στο καθημερινό τους πρόγραμμα. "Δεν είναι δουλειά μου να φέρνω και να σερβίρω καφέ", λένε. Θεωρώ ότι είναι ζήτημα προσωπικό του καθενός, τόσο της γραμματέως όσο και του διευθυντή. Ένα διευθυντή που μου πρόσφερε καφέ, άλλων που ούρνιαζα με κλασική την πόρτα "καφέσ!", άλλων που δεν δούσαν τη δική μου πρόταση για καφέσ. Ξερνίεται από τον άνθρωπο με τον οποίο συνεργάζομαι».

Οι συνάδελφοι είναι κατεξοχήν οι άνθρωποι από τους οποίους πρέπει να φυλάγεται, τα όπλα που είναι κάθε στιγμή να σκόφουν τα λόγια σου. Οι σκέψεις μου μαζί τους ακροβατούν πάντα, όπως ανεβάνε από την πρώτη κιόλας μέρα, ανάμεσα στη συγκαταμμένη ευγένεια και την απροκάλυπτη μικρότητα... «Οι σχέσεις μεταξύ συνάδελφων θυμίζουν δικαιομαχία, ιδίως στην αρχή. Βέβαια το πάροσμα του χρόνου συμβάλει τις αντιθέσεις και τις συγκρούσεις, μερικές φορές δημιουργική και δυνατές φιλίες. Η ιδιαιτέ-

ρα ενός γραφείου είναι τους λιγότερους λόγους να ακάβη λάκκους, γιατί η θέση τους είναι ταβανωμένη, όπως λέμε στη δική μας διάλεκτο... Μια θέση ιδιότυπη, εδαρμένη από τον εκάστοτε διευθυντή, μη επεκτάσιμη άλλης ανώτερης ιεραρχικά εξέλιξης -εκτός αν η γραμματέως αλλάξει επαγγελματική κατάσταση».

Μια ιδιαιτέρα των εκπιούν αναγκαστικά όλοι -την φοβούνται, την προσέχουν, την έχουν ανάγκη, τουλάχιστον έτσι νομίζω... Οι γραμματέως μιας εταιρείας συνήθως έχουν μεγάλη κόντρο μεταξύ τους. Οι αντιπαροθέσεις και οι ανταγωνισμοί κορυφώνονται πάντως στην περίπτωση που στο στόχαστρο κάποιος μηδ ο διευθυντής μιας άλλης... Εν ολίγας, μα-

καίρια, φτώχεια, ψήθυροι, μικροπρότιες, κακαόθεες, κουτομυόλιό-ιπήλικον, υπάρχουν και θα υπάρχουν, όσο υπάρχουν άνθρωποι».

Τώρα που δεν είμαστε πολλοί υπάλληλοι. Από πότε που φωνάζει η εισαγωγή της μηχανογράφησης, απολύθηκε σταδιακά το μισό προσωπικό... Τι δική μου παρουσία δεν μπορεί να την αντικαταστήσει κανένα μηδάνημα...

«Τα τεχνολογικά επιτεύγματα δεν παύουν να μας εντυπωσιάζουν και να μας αντικαθιστούν σε πολλές δραστηριότητες. Μπορεί, όμως, η τελειότητα και η αποδοτικότητα ενός μηχανήματος να αντικαταστήσουν το χαμόγελο, τη ζωντάνια, έτσι τη σιμυόδα, την υπομονή και τη σω-

πή εμπειρία στις αόριτες φωνές και τις κοπυόριες. Ακόμη και το μηχανήμα το ανθρώπινο κέρι χρειάζεται για να αναίξει, να κλείσει ή να καλώσει...

"Το βασικό μου για μια γραμματεία" θα φωνάζουν πολλοί διευθυντές περικυκλωμένοι με το πιο σύγχρονα μηχανήματα, μας λέγει η κυρία Ελένη Μπορέ, η πρωτεργάτρια αυτής της κίνησης. Τίποτε δεν υποκαθιστά την ανθρώπινη παρουσία».

Προσπαθώ να νύλωτα εντυπωσιακό, αλλά το γούστο της είναι κρυμμένο και ανήθως κωλοφορεί ως δημολόγο κωμωδών... η άλλη συνάδελφος, ένα κομμάτι είπασε: ποσών χρόνων, με νύστημα που τη μεγαλώνει το λιγότερο δύο χρόνια...

«Οι περισσότερες εταιρείες έχουν... όπλο κανονισμό περί ενδύσεως. Το κρουαζιέ και το υπερβολικό σε κόθε περίπτωση πρέπει να αποφύγεται, ιδίως όταν αφορά στις μικρές ολικίες. Οι νέες συνάδελφοι διακρίνονται για τις γνώσεις τους και τις κωγόντες τους και δεν χρειάζεται να σκέπασαί θέματα ή αρνητικό το μήκος της φούσας ή το κρύμα των μαλλιών... Καλό είναι να μην προκαλεί το νύστημα μιας ιδιοτέρας, αλλά ούτε και να κριέται ή και επεκρίνεται με αφερμή μόνον αυτό».

Κι για η ραντεβού ένω για σήμερα (ξίναρασθε. Δεν χρειάζεται να καλώξω, τα θυμάμαι όλα απ' έξω».

«Το σήμα "θυμίζω" σε όλους τους χρόνους και όλα τα παράγωγα της λέξης είναι η σημαντική απόδοσ-επιλή των διευθυντών, ενώ η απανταμένη, ανώνυμη, ακριδών τέλοσ μήνημ αποτελεί από το βασικό προσόντα μιας γραμματέως. Μπορεί να σκούσις από το διευθυντή να ζήτησ αντίγραφο από το πρόγραμμα που σπώνησ κώες στην τράπεζα και το κώες, όπου αναφέρεται, να είναι 23 χρόνια πριν! Η έννοια του χρόνου είναι πολύ σέπτη γ' αυτούς, τόσο μάλλον όταν δύνουν εντολές».

Φαντάζομαι η με θέλε, η διαίσθησή μου σε θέματα δουλειάς είναι πιο ανώνυμη».

«Και όχι μόνο σε θέματα δουλειάς. Η διαίσθησά είναι την πρωταγωνιστικό ρόλο σε επαγγέλματα όπου επιβάλλεται η ανθρώπινη συνεργασία. Προσωπικά, διαισθάνομαι ακόμη και με την πόρτα τού γραφείου του κλασική

«Πηγαίνω στην τράπεζα, κώνω διάφορες εξωτερικές εργασίες, γράφω τιμολόγια, παραγγέλνω τα λουλούδια για τη σύντροφό του, το στεφάνι για τον εκλιπόντα φίλο του, βγάζω τις φωτοτυπίες, στέλνω τις επιστολές, κώνω καφέ».

